

Levellem kezdete húsvéti üzenet legyen: Élek! Több mint egy hónapig kórházban feküdtem. Másik három hónapba telt, míg újra teljesen munkaképesnek nyilvánítottak. Rádásul 1975 októbere óta nem volt káplánom. Egyedül dolgoztam ezen a 44000 lelket számláló óriási plébánián. Betegségem alatt a szomszédos szeminárium és iskola atyái helyettesítettek áldozatkészen. Plébániai nővéreink kereszteltek és végezték a halottak beszentelését. A többit a laikus segítők intézték Üdvös tanulság volt részemre: „senki sem nélkülözhetetlen, még én sem”.

A szentévben a plébániához tartozó mind a 33 faluban három napos népmissziót tartottunk. A hatás megőrzésére a falvak egyháztanácsot választottak. A befejező mozzanat pedig zarándoklat volt a „Manaoagi Miasszonyunk” híres kegyhelyére. Magam sajnos csak az ablakból nézhettem. A több mint ezer férőhelyes templomban nem fértek el a látogatók. Mutatja ez népünk nagy szeretetét az Istenanya iránt. Dec. 14-én érsekünk, Federico Limon SVD ünnepélyes mise után 160 laikus segítőknek nyújtotta át kinevezési okmányát, és felavatta a tanácstagokat. Ápr. 3-án volt a papszentelés. Szép számban kaptunk új papokat, köztük egy ide is került. Máj. 1-én foglalta el helyét, nagy megkönnyebbülésemre.

Imádkozzanak értem, munkatársaimért és híveimért, hogy békében dolgozhassunk Isten művén. Mindnyájuknak forró — tropikus — nyári üdvözléseimet küldöm!

Bellér Lajos SVD
Our Lady of the Purification Parish
Binmaley, Pangasinan 0715
Philippines

ASZKÉZIS?

Visszhangok 28. számunkra

— Nem értek egyet az askézisről szóló cikkeikkel. Már a megfogalmazás is visszataszít. Minden századnak megvolt a maga sajátossága, és annak megfelelően „komolyan” élték az önmegtágadást. Fejlődött, változott a forma különösen a zsinat után. Egyik század sem mondhatja a másiknak: „ócska, elavult”. A jelen legyen mindig híd, amely a múltat a jövővel összeköti. Ez a híd a tisztelet, Tisztelet a múltért és jelenért, valamint a jövőért. Ha a zsinatnak megfelelően új formákat keresünk, nem kell lenézni az elmúlt 30-40 év törekvéseit. Az arányok nagyon különbözők. Azt sem hiszem, hogy a böjt „megszokott” legyen, rutin — az önmegtágadás minden alkalommal erőfeszítésbe kerül. A lemondás soha nem automatikus, hanem minden egyes alkalom küzdelem ára, legyen az testi, lelki vagy anyagi lemondás. (Idős nővér Belgiumból)

— Nem tudom, hogy köszönjem meg ezt az utolsó számát a „Szolgálat”-nak. Minden száma gazdag, értékes, de ez igazán kimeríthetetlen. Az ember nem tudja, melyik cikket mondja a legjobbnak. Nem olvasni, tanulmányozni való. Elvittem egy „Encontro”-ra, ahol az imáról elmélgedtünk, helyesebben 2-4 óráig imádkoztunk naponta, sőt egész éjjel is virrasztottunk. Ott lévén több és nyugodtabb idő, tettem felfedezéseket a magammal vitt „Szolgálat”-ban. Isten fizesse meg minden sorát. (Idős nővér Brazíliából)

— Nagyon aktuális a téma, mert az askézis régi formái nálunk is elvesztették vonzóerejüket. Így mindenki hálás az útmutatásért, mit igényel és fogad el a mai kor embere az askézis terén. (Ausztriai nővér)

— A napokban kezembe került a „Szolgálat” legutóbbi száma, amelyben az askézisről szóló cikkek különösen megragadták a figyelmemet. Már régóta kerestem magamnak erre feleletet. (Papnövendék Jugoszláviából)

— Részint nagy épüléssel, részint bizonyos visszatetszéssel olvastam S. M.-nak az aszkézis buktatóiról írt, máskülönben igen értékes cikkét. Miért visszatetszéssel? Mert aligha lehet egyetérteni azzal a meglehetősen lekicsinylő hanggal, ahogyan a „magunk feje után” kiszemelt önmegtadadási gyakorlatokról szól, mondván: „veszélyesek a magunk ácsolta keresztiek, mert könnyen lerokadunk alattuk. Isten csak ahhoz ad kegyelmet, ami az ő akarata.” Ez igaz; de az ő akarata a lelkiismeret szava. S ez a lelkiismeret nagyon gyakran azt sugallja, hogy önként „ácsoljunk” magunknak kereszteteket. Nem attól kell félnünk manapság, hogy tömegszámra gyártjuk keresztjeinket, hanem attól, hogy elfeledjük az igazi keresztény aszkézist, amelyhez hagyományosan hozzátartozik az önként vállalt „kereszt” is. Szinte mindegyik szent élete tele van önkéntes keresztetekkel. Krisztus is önként vállalta keresztútját, kínhalálát. Nem akarjuk-e követni a 40 napig böjtölő, sokszor éhező-szomjazó, hajléktalan s a kínhalált önként vállaló Jézust? Az „orralógató aszkétákat” senki sem kedveli. De Isten szereti a „vidám adakozót”; azt is, aki a kényelmét adakozó testvéreért — engesztelésül! (Világi)

— Kítűnő Sántha Máté cikke az aszkézisről. Nagyon élveztük a férjemmel együtt mind az író reális szemléletét, mind gyakorlati használhatóságát. (Világi)

— Egyes idősebb paptestvérek szerint aszkézis az a katonás keménység, ami az ő egész életük volt. A Sántha-cikk egy egészen más aszkézist akar bemutatni. Sok igazság van benne. Nemcsak az aszkézis, amit én magam gigondolok és magamra kényszeríték, — bár ebből is nagyon sok lelki hasznot merítettek a szentek az évszázadok folyamán, és nagy hiba, ha valaki kigúnyolja a középkori vezekléseket és aszkézist. Hanem amikor Isten szabja ki nekem az aszketikus gyakorlatokat: napi robot stb. Talán ez nincsen eléggé világosan kifejtve. (Paptestvér)

— A legutóbbi szám gyöngyszeme: Alszeghy professzor írása. A többi is jó, az átlagnál erősebb, ez azonban kiváló. (Teológiai tanár)

— Nem ártana belemenni történeti, földrajzi, sőt biológiai szempontok elemzésébe sem, hisz ami gyógyszer Alinak, talán méreg Fridriknek és megfordítva. A hagyományos aszkézis a déli népeknél fejlődött ki, ahol a test megfékezése nélkül szinte erkölcsi lehetetlenség a magasabb lelki élet, de pl. hasonlíthatatlanul kevesebb elég az anyagi szükségletek fedezésére. Ezzel szemben az északi népeknél az anyagiak biztosítása mindenkor kemény küzdelmet igényelt, tehát már a déli értelemben vett szegénység is eleve értelmetlenségnek, sőt a társadalom iránti felelőtlenségnek tűnt. Hasonlóan eltérő értékeléssel találkozunk a test megfékezése terén is: ami a délnek hősiesség, az északi szemében esetleg gyávaóság vagy még rosszabb. És az újkorban az északi szemlélet kerekedik felül, ami megmagyarázza az aszkézissel szemben tanúsított ellenszenvet. Ez nem jelenti azt, hogy az északi népeknél nem volt magasabb lelki életre való törekvés, de azt inkább a misztika vonalán keresték. Ennek feléledését láthatjuk ma a karizmatikus mozgalomban. Ugyanakkor délen Teréz anya karitászakciója, Foucauld passzív-apostoli aszkézise az irányjelzők. Nincs ok tehát pesszimizmusra, mert az ember magasabbra törése sohasem fog teljesen elleposodni a lelkiélet vonalán sem. (Paptestvér)

— A Szolgálat legutóbbi száma nagyszerű. Talán minden eddiginél jobb és hézagpótlóbb. Csak egy kis szépséghiba Mihályi Gilbert cikkében: nem egészen mindegy, hogy a Krisztus-hívó ember melyik napra teszi a „böjtöt”, helyesebben a „bűnbánati napot”. Mert 1) az Egyház pöntekre írja elő, 2) Jézus pönteken halt meg. (NB Az egyes püspöki karoknak felhatalmazásuk van az általános előírás módosítására a körülményeknek megfelelően. Szerk.) Így az engedelmesség áldozata és bizonyos „liturgikus” vonás még jobban megszenteli azt, amit vállalunk. Az „évközi húsvéttra”, a vasárnapra így készít föl az „évközi nagypöntek”, a vasárnap krisztusi áldozatába való bekapcsolódásra a pönteki egyéni „fogható” áldozat. (Paptestvér)

— Én a magam részéről feleslegesnek mondanám az aszkézis szó használatát, mivel ez a szó keveset tartalmaz és árul el Jézus szelleméből, lelkiületéből, életéből. Jézusunk szavával mondanám inkább: „Aki Engem akar követni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.” Figyeljünk óráá, mit csinált? hogyan csinálta?

Olyan gazdag az életpéldája, hogy mindenki megtalálhatja a neki megfelelőt. Sőt erőlködhet is a többre, a magasabbra, — hiszen 14 stáció van! Néhány gyakorlati példa: Aki fizikailag erős és sportolni szeret, az nézzen körül valahol, ahol dolgoznak, és örömmel vennék, ha ráérő emberek besegítenének valamennyit szeretetből. Aztán: lemondások élvezeti cikkekről, elsőnek a dohányzásról, mint a legnagyobb hiábavalóságról. Aszkéta gyakorlat a javából! Ime, így látja egy munkás édesapa az aszkézis kérdését és gyakorlatát.

— A Szolgálat aszkézis-számát majdnem egyvégtében olvastam el. Nagyon tetszetek a tanulmányok. Nem könnyű és főleg nem népszerű témát választottatok, de nagyon üdvös volt a felvetése két szempontból: amiatt, amit elmondtatok és amiatt, amit elindítottatok, megmozgattatok a közgondolkozásban. (Spirituális)

PÜSPÖKI KINEVEZÉSEK ÉS JUBILEUMOK

Dr. Lékai László: bíboros. Ápr. 26-án a Szentatya bejelentette, hogy 21 új taggal gyarapítja a bíborosi testületet. Köztük van dr. Lékai László esztergomi érsek. A konzisztórium május 24-én folyt le.

Május 27-én, áldozócsütörtökön a pápa az új bíborosokkal koncelebrált szentmisét mutatott be, és átadta nekik a bíborosi gyűrűt.

VI. Pál pápa ápr. 10-én **dr. Pataky Kornélt**, a győri egyházmegye eddigi apostoli adminisztrátorát győri püspökké, **Tóth László** ajkai plébánost pedig baiai püspöki címmel a veszprémi egyházmegye segédpüspökké nevezte ki.

Dr. Pataky Kornél rövid életrajzát 25. számunkban közöltük. Tóth László 1912.ápr.21-én született, 1935.jún.23-án szentelték a veszprémi egyházmegye papjává. Mint káplán és plébános működött az egyházmegyében és annak székhelyén is. 1973 óta volt plébános Ajkán, az ország egyik nehézipari központjában. 1963-ban Lékai Lászlóval együtt nevezték ki az egyházmegyei bíróságba. 1968-ban egyházmegyéje papi szenátusába is beválasztották.

A Szentatya latin nyelvű levélben gratulált **Endrey Mihály** váci megyéspüspöknek és **Bárd János** c. ulpiai püspöknek, akik ápr. 1-én ünnepelték püspökké szentelésük 25. évfordulóját. A jubileumi szentmisét Bárd János ugyanazonnap de. 9 órakor mutatta be a kaloccai főszékesegyházban, Endrey Mihály pedig ápr. 27-én papjai és hívei között a váci székesegyházban.

Kisberk Imre székesfehérvári megyéspüspök máj. 3-án ülte meg püspökségének 25 éves jubileumát székesegyházában. VI. Pál pápa szintén levélben köszöntötte.

Szabó Imre esztergomi segédpüspök ápr. 29-i jubileumát egészségi állapota miatt el kellett halasztani, de a Szentatya levele mellett barátai és tisztelői fölkeresték a püspököt, aki most türelemmel viselt betegségét ajánlja fel pro Ecclesia.